

**האם שרף המאהב
את פיטמת הבקבוק
כדי לענות את
הילד של ידידתו?**

תדי הרג את התינוק

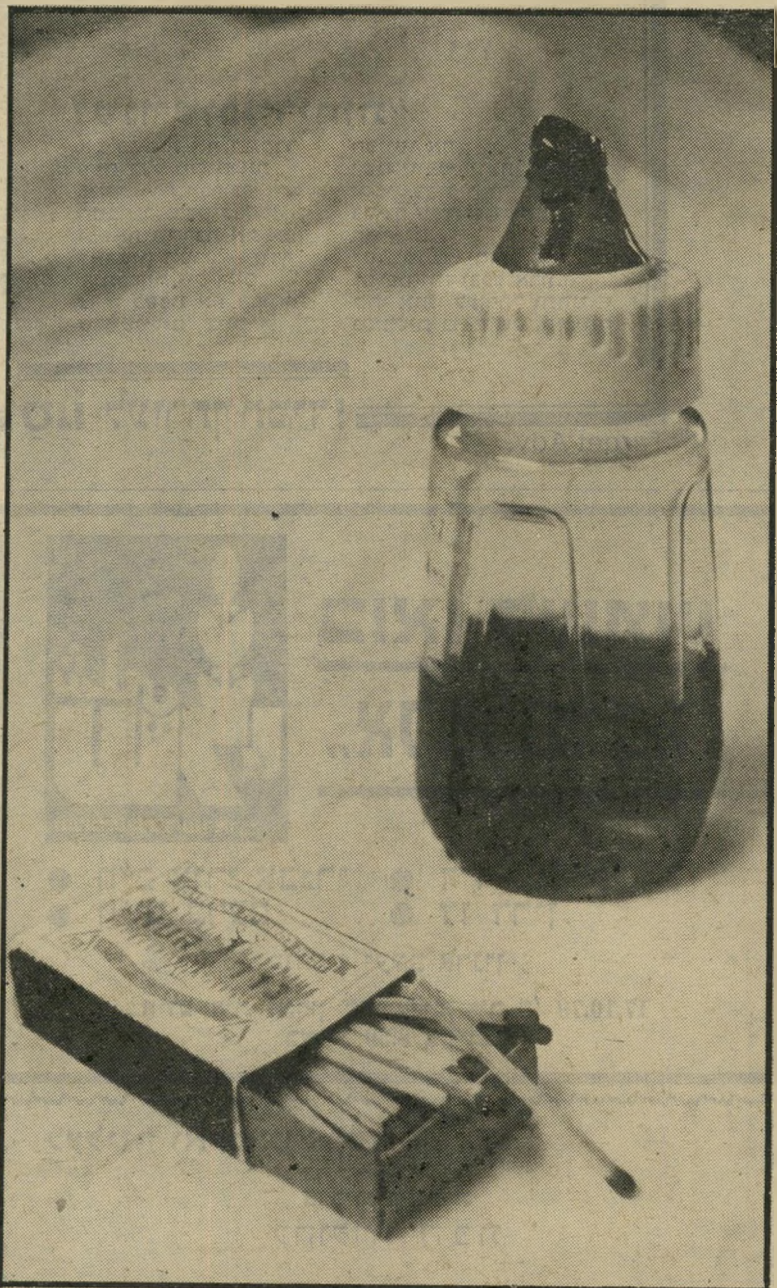

האם רחל קגון העידה בבית המישפט כי ידעה שהתינוק מת: „מכיוון שהסנטר שלו היה יבש.“ היא יצאה מהבית בליל המוות למשך חצי שעה והמאהב נותר לבדו עם הילדים. בעדותה סיפרה כי טיפלה בתינוק לאחר שחזרה. מתי מת התינוק?

את התינוק

כרגיל במכשיר חריג מסויים, או אנס נוהג בכבילת ידי הקורבנות, או חונק את הנשים בצעיף או בגרב גילון, אפשר להוכיח שיטה ומעשים דומים. במיקרה הנוכחי אין כל טכניקה מיוחדת, ואין כל קשר בין הבקבוקים והמוות.

שרה פריש הביאה ציטטות מתקדימים ומסיפרי מישפט והסבירה לשופטים שאין בכוננתה להשחיר את אופיו של סרור. אולם מאחר שאין לה כל עדות פוזיטיבית על מות התינוק, ואיש לא ראה את סרור מכה את התינוק למוות בזמן הרלוונטי, עליה להוכיח על סמך התנהגות בעבר שהוא רגיל לנהוג באלומות כלפי הילדים. מכיוון שסרור הכחיש בהודאתו כי מיטרה כי היכה אִי־פעם את הילד, רצתה להוכיח כי שיקר. כי נהג באכזריות חודש לפני המוות, כאשר שרף במתכוון את פטמות הבקבוקים וגרם בהן כוויות מכי איכות לילד. הכוויות נתגלו על־ידי הגננת. התובעת גם טענה כי סרור נהג באלימות כלפי התינוק ואימו גם בהזדמנויות אחרות. באמצעות הוכחות אלה היא מתכוונת לסתור כל טענת הגנה אפשרית שלו, כאילו נפל הילד ונחבל במיקרה. בית־המישפט, בראשותה של השופטת הדסה בן־עיתו, דן בשאלה ולבסוף החליט לקבל את הבקבוקים. את נימוקיו יתן בית־המישפט יחד עם פסק־הדין. האם הסבירה בעדותה כי סרור שרף את פטמות הבקבוקים כדי לגמול את הילד מבקבוק, לדעתו היה הילד גדול מכדי לשתות מבקבוק.

תוך כדי עדותו של הפתולוג ד"ר משה רוגוב מהמכון לרפואה מישפטית, נתברר כי אחרי קבלת המכות שהביאו למוות, שוב לא יכול היה התינוק לתפקד. רק עם שמיעת עדותה של האם, רחל, התבררה חשיבותה של קביעה זו.

האם סיפרה שבאותו ערב, נשאר סרור כעשרים דקות לבדו עם הילדים בעת שהיא נסעה במונית להביא מכשיר טייפ שתוקן עבורה, סרור עזב את הבית והיא הלכה לישון. היא התעוררה כאשר שמעון התינוק ביקש חלב והיא השקתה אותו כוס חלב. אם אומנם נכונה קביעתו של הפתולוג, הרי בעת שתיית החלב טרם קיבל הילד את המכות הקטלניות. ומכיוון שהנאשם עזב את הבית שעות אחדות קודם לכן, ולא חזר לשם יותר עד לאחר מותו של התינוק — נשארת השאלה: מי הרג את התינוק?

בחקירה הנגדית שערך משה ישראל גילתה האם שהיא אשה עצבנית, שקבלה טיפול פסיכיאטרי וכי נהגה גם היא להריץ לילדיה.

עם תום הישיבה הרהרה התובעת שנית במשמעות העדויות והחליטה להזמין שנית את הפתולוג. היא הגישה בקשה מיוחדת לשם כך לבית־המישפט.

המאהב שלום סרור, נאשם כי הרג את תינוקה בן ה־ שנתיים של אהובתו, רחל, במכות בבטנו.

מ אבק מישפטי סוער התחולל השבוע סביב שני בקבוקי־תינוק שפטמותיהם שרופות.

התובעת במישפט רצתה להציגם כדי להוכיח כי שלום סרור (38) הנאשם בהריגתו של התינוק שמעון קגון (שנתיים) הוא בעל נטיות אלימות. היא ספרה כי שלום הוא אשר שרף את פטמות הבקבוקים וגרם באמצעותן כוויות מכאיבות על גרונו ועל לשונו של התינוק.

שלום סרור היה מאהבה של אם התינוק, רחל קגון, במשך יותר משנה. בתקופה זו נהג להימצא בביתה בנתניה זמן רב. כאשר נמצא התינוק מת בלילה גשום בחודש מאי השנה, היו שני האנשים האחרונים עימו בדירה: אימו רחל, ושלו סרור מאהבה. איש לא ראה כיצד נהרג התינוק, אך התעודה הרפואית מעידה כי הוא מת ממכות שהונחתו על בטנו וגרמו לקריעת הלב.

המישטרה חקרה את האם ואת מאהבה על קורות אותו לילה. גם שכנים, גננת וקרובים נחקרו. לבסוף החליטה המישטרה כי ההוכחות מצביעות על כך שסרור הוא שהרג את התינוק. מאחר שלא היו עדים למעשה ההריגה עצמו, ציפתה התביעה למאבק קשה בהוכחת אשמתו של סרור. המישפט הפלילי המכיר בכך שאדם הוא חף־מפשע עד שהוכחה אשמתו, אינו מתיר להביא עדויות על מעשים פליליים או התנהגות גרועה שאינה קשורה לעבירה הנדונה. אלה, מקומם רק אחרי שהוריי שני האדם, והדיון הוא על חומרת העונש. החריג העיקרי לכלל הזה הוא כאשר מנסים להוכיח שלנאשם יש שיטה מיוחדת שבה הוא פועל באופן רגיל, וכי גם העבירה הנוכחית נעברה באותה דרך. אז מותר להביא בפני בית־המישפט הוכחות על מעשים דומים בעבר שאין להם נגיעה ישירה למיקרה הנידון.

נוס־חלב לפני המוות

כ אשר ניסתה שרה פריש להגיש את הבקבוקים דרך החוקרת המישרתית, התנגד מיד הסניגור משה ישראל. הוא טען בלהט כי אין כל רלוונטיות בין הבקבוקים ומעשה ההריגה. ולכן יש בהצגתם רק משום השחרת אופיו של הנאשם בטרם הורשע. הוא טען כי השיטה שאותה מותר להוכיח במעשים דומים היא שיטה טכנית בלבד. כלומר, אם פורץ משתמש

הראייה להתעללות קודמת של המאהב בילד מהווים בקבוקים שפטמתם נשרפה. התביעה טוענת כי היה זה כדי לענות את התינוק בן השנתיים. האם אומרת כי היה זה כדי לגמול אותו משימוש בבקבוק, וכי הכוויות היו מקריות.